

## Polipvilág

Reggel a mosdótükörnél már csak legyintek:

ma rosszabbat küldtek, kérem a következőt.

Nem vagyok jól magamtól. Nincs jó:

elhullik minden szent, minden apró.

Pincérnép, polipvilág, degeneráció.

A gravitációt mennyit átkoztam,

és mennyit áthoztam abból, ami ott van

a pepita bolygón, mit neked puhítottam,

kékszemes dédfiam, s most tessék: elrúgom

magam. Bolygó az, aminek pokolja van.

A bolygók nagy frászek. Dorombolnak.

Dobognak. Ölbe veszem, babusgatom

őket, mint a tablettáim, olyan őszek.

Gombok, gombócok, csak nagyobbra

nőttek: észre se vettem, felhizlaltam

őket. Kérlek, valóság, engedj el, minden-

napi koporsómban én így fohászkodom.

Csupa olyat csinállok már, amit nem szabad,

csip-csup dolgokat; például felöltözök a lefekvéshez:

kávégombok a tejruhán. Összeér a két drága szín.

Fekete és fehér, mint a lánykori medvém.

Csonttalan volt és puha, végigment a pompeji főutcán,

de nem hitték el. Az emberek olyan ostobák.

Csak azt látják, amire idomítják őket.

Ki kéne szedni a szemükből a szürke

lencséket, de ez már nem dolgom nekem.

Nem vagyok jól a sok fúziótól,

összevissza lyuggattak, szúrtak:

ezek csak zsákutcák, nem folyik be fény.

Nem hajolgattam hatalmaknak,

inkább folyjon ki belőlem a világ,

mint hogy kiszolgáljam a polipot.